

Arrest

nr. 294 418 van 19 september 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VANDEWALLE
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 februari 2023 tot intrekking van verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. VANDEWALLE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 december 2020 wordt aan verzoeker een visum type D verleend, in functie van zijn Afghaanse moeder die in België verblijft. Hij wordt in het bezit gesteld van een A-kaart.

Op 28 april 2021 wordt verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens misdrijven gepleegd jegens de referentiepersoon, zijn moeder.

Verzoeker wordt op 16 november 2021 in kennis gesteld van het feit dat verweerder overweegt om een einde te stellen aan zijn verblijfsmachtiging. In het kader van dit onderzoek maakt verzoeker op 25 november 2021 verschillende stukken over aan verweerder.

Op 22 november 2021 wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van twaalf maanden omwille van de feiten gepleegd jegens zijn moeder. Hij wordt die dag terug in vrijheid gesteld. Op 14 januari 2022 wordt verzoeker opnieuw onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens misdrijven gepleegd jegens zijn moeder. Verzoeker wordt door de correctionele rechtbank geïnterneerd op 29 april 2022.

Op 7 februari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot intrekking van het verblijf (bijlage 14ter), aan verzoeker ter kennis gebracht op 9 februari 2023. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: H. (...)

Voorna(a)m(en): S. (...) A. (...)

Nationaliteit: Afghanistan

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer In het Rijksregister (...)

Verblijvende te: (...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene kwam op 06/03/2021 naar België met een D-visum B11 op basis van gezinshereniging artikel 10, dit in functie van zijn moeder, mevr. H. (...) N. (...) (RR (...), hierna de referentiepersoon). Op 18/03/2021 werd hij in het bezit gesteld van een bijlage 15 in afwachting van de A-kaart.

Vrijwel onmiddellijk na aankomst in België werd betrokkene meermaals door de politie opgemerkt door het niet naleven van de wetgeving aangaande de openbare orde. De eerste feiten spelen zich al af op 30/03/2021, amper enkele weken na zijn binnenkomst in België.

- OU.43.L1/00236921 Opzettelijke slagen en/of verwondingen*
- OU.43.L1/00236921 Bedreiging met bevel of voorwaarde*
- OU.41.L1/00237021 Weerspannigheid*
- OU.53.L1/00240521 Belaging*
- OU.45.L1/00309221 Bedreiging met bevel of voorwaarde*

Verder werd aan betrokkene op 28/04/2021 een bevel tot aanhouding afgeleverd wegens inverdenkingstelling van mondelinge bedreigingen, belaging, en opzettelijke slagen en/of verwondingen ten nadele van de referentiepersoon, nl. zijn moeder. Dit werd toegevoegd aan het dossier. Op 28/04/2021 werd hij, op amper 18-jarige leeftijd, reeds opgesloten in de gevangenis van Oudenaarde voor hierboven vernoemde feiten.

Op 09/06/2021 maakte onze dienst een instructie op waarin aan hem werd meegedeeld dat er op basis van deze gebeurtenissen een onderzoek was opgestart naar een mogelijke beëindiging van de machtiging tot verblijf en werd hij uitgenodigd om alle documenten voor te leggen die zijns inziens belangrijk zijn in dit onderzoek. Deze brief werd door betrokkene betekend op 16/11/2021.

In navolging van deze heeft onze dienst op 25/11/2021 de volgende documenten ontvangen:

- Motivatiebrief van de advocaat van betrokkene dd. 24/11/2021*
- Kopie van het D-visum van betrokkene*
- Kopie van de verduidelijking van het begrip 'openbare orde' van HvJ in Gezinsherenigingsrichtlijn*
- Psychiatrisch verslag van forensisch psychiater en gerechtsdeskundige dr. (...) (opgemaakt juni 2021 - ten tijde van de eerste aanhouding van betrokkene)*
- Verklaring van betrokkene dd. 18/05/2021 met o.a. de info 'dat hij graag zijn moeder wenst te spreken om zijn verontschuldiging aan te bieden'.*
- Ongedateerde geschreven verklaring van betrokkene • Verklaring van de moeder van betrokkene dd. 25/09/2021 waarin zij aan de voorzitter van de Raadkamer van Oudenaarde vraagt om haar zoon terug in vrijheid te stellen zodat hij terug naar huis kan.*

- Verklaring van de aalmoezenier in de gevangenis van Oudenaarde dd. 24/06/2021 waarin ook zij aangeeft dat 'A. (...)best terug thuis bij z'n moeder en zus verblijft', naar verluidt op vraag van beide partijen.
- 5 online artikelen inzake de situatie in Afghanistan.

In mailverkeer in het dossier concluderen wij dat de advocaat bovenstaande stukken zowel naar de gemeente alsook naar onze dienst heeft verstuurd. De inventaris van de stukkenbundel van de advocaat dd. 24/11/2021 houdt echter een opsomming in van 25 stukken. De resterende stukken zijn:

- 8 resterende artikelen over de situatie in Afghanistan "
- PVnr. Navolgend 002376/21, dd. 30/03/2021;
- 1ste bijlage aan PV nr. OU. L 1.003107/2021, dd. 28/04/2021;
- Bijlage aan PV nr. OU. L1.003977/2021, dd. 03/06/2021;
- Attest van vrijlating, dd. 22/11/2021;
- Vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde, strafzaken, dd. 22 november 2021."

De 8 resterende artikelen over de situatie in Afghanistan zijn vrij te consulteren en neemt onze dienst mee in aanmerking voor de analyse van ons dossier. Onze dienst heeft echter de andere opgesomde stukken niet ontvangen, waardoor wij op 30/01/2022 contact opnamen met de gemeenteambtenaar of zij de resterende stukken hadden ontvangen en, indien ja, om deze onverwijld aan ons over te maken. De gemeente had deze resterende stukken ook niet ontvangen, waarop de gemeenteambtenaar het advocatenkantoor contacteerde met de vraag om hen en ons de ontbrekende stukken over te maken. Deze stukken werden tot op heden echter niet meer voorgelegd. Bijgevolg is onze dienst enkel bevoegd om een beslissing te nemen op basis van de stukken die men effectief heeft voorgelegd of eventuele andere stukken die -door andere diensten- werden toegevoegd aan het dossier en die op dit moment beschikbaar zijn voor onze dienst. Een loutere opsomming in een stukkenbundel dat niet overeenkomt met de werkelijk voorgelegde stukken stelt onze dienst niet in staat om de niet-voorgelegde stukken in aanmerking te nemen.

Op 22/11/2021 veroordeelde de correctionele rechtbank betrokkene tot een gevangenisstraf van 12 maanden + 100 euro, beide met uitstel. Betrokkene werd op 22/11/2021 terug in vrijheid gesteld. Echter nog geen 2 maanden later werd betrokkene op 12/01/2022 opnieuw aangehouden (pv. OU.43.L1/xxx). Op 14/01/2022 werd een bevel tot aanhouding afgeleverd wegens belaging, misbruik elektronische communicatiedienst - of netwerk -overlast-schade-toestel, en opzettelijke slagen ten nadele van de referentiepersoon en zijn zus, juffrouw M. (...) H. (...). Sinds 14/01/2022 en tot op heden zit betrokkene opnieuw in de cel.

Onze dienst ontvangt op 21/03/2022 nog de volgende stukken:

- psychologisch onderzoek van betrokkene dd. 12/03/2022
- forensisch psychiatrisch deskundigenverslag dd. 12/03/2022

Onze dienst ontvangt op 29/11/2022 nog het volgende stuk:

- mail van de gemeente waarin een stand van zaken wordt gevraagd

Verder ontvangt onze dienst op 20/12/2022 het volgende stuk:

- vonnis tot plaatsing dd. 29/11/2022, waarin de Strafvuiveringsrechtbank te Gent betrokkene een plaatsing in de Inrichting tot Bescherming van de Maatschappij (IBM) van Turnhout beveelt.

Tot op heden heeft onze dienst geen andere stukken ontvangen.

Het feit dat betrokkene vrijwel meteen na binnenkomst in België en vrijwel meteen na zijn eerste vrijlating gelijkaardige gewelddaden beging (nota bene jegens zijn moeder, de referentiepersoon binnen gezinshereniging!) is voor onze dienst onaanvaardbaar. Bij de eerste keer lezen we in het aanhoudingsmandaat dd. 28/04/2021 dat "hij naar België was gekomen om haar [de moeder] te vermoorden", (...) zeer agressief is naar hen (moeder en zus)" en "moeder geeft aan zeer veel schrik te hebben van haar zoon. Zijn sinds aankomst in België is de situatie steeds slechter geworden. Zij is reeds meerdere malen bedreigd. Zij vreest een fatale afloop voor haar en haar dochter.' Wat verder in het verslag lezen we het volgende: "Na bijkomend overleg met zijn raadsman zegt hij dat hij de dingen die hij heeft gezegd niet meent. Hij vindt dat hij tegenwoordig vlugger kwaad wordt en verwijst hiervoor naar de aanslagen in Afghanistan waarmee hij dikwijls te maken had. Hij zal niet meer naar het adres van zijn

moeder gaan." Na dit aanhoudingsmandaat krijgt betrokkene Praetoriaanse voorwaarden opgelegd zoals een contactverbod, psychologische begeleiding of terugkeren naar Iran. Hij geeft aan dat hij zal terugkeren naar Iran en wordt overgebracht naar het OCMW. Erna wordt de politie meerdere keren gecontacteerd omtrent het gedrag van betrokkene. Uit dit verslag blijkt ook dat hij -kort na oplegging van het contactverbod- dit schond omdat hij naar verluidt 'op zoek was naar eten en drinken.' Volgens de moeder had hij haar kort ervoor opgebeld met de info "dat hij op weg was naar Oudenaarde, dat hij haar eerst ging doodmaken en daarna naar Afghanistan zou vertrekken". Hij zou hebben verbleven in Nederland, daar naar een psycholoog geweest zijn maar geen sessies meer hebben gepland. In dit verslag lezen wij dat betrokkene verder nog aangeeft dat mensen die zich gedragen zoals zijn moeder (zijn moeder zou contact hebben met een man die geen deel uitmaakt van de familie) "gestenigd moeten worden". Daarenboven uitte hij zich zeer agressief naar de politiediensten. Die dag wordt betrokkene opgesloten.

De motivatiebrief van de advocaat geeft aan dat betrokkene meerdere keren in aanmerking is gekomen met de politie omdat hij "in zeer moeilijke omstandigheden is opgegroeid. Zijn leven in Iran was zwaar, waardoor zijn verhuis naar België alles behalve eenvoudig was voor hem en de nodige mentale uitdagingen met zich meebracht". Erna wordt ingegaan op zijn jeugd en leven in zware omstandigheden in Iran, de conflicten in het gezin, de moeilijke band met zijn vader en de cultuurschok toen hij in België aankwam. Verder geeft men hierin aan dat hij dd. maart/april 2021 "duidelijk schuldbesef toonde en dat hij rond juni 2021 medicatie nam en dat hij werd bijgestaan door een psycholoog. In het verslag van forensisch psychiater en gerechtsdeskundige dr. (...) dd. juni 2021 lezen wij dat betrokkene zou handelen onder aanwezigheid van psychotische pathologie en dat dit zo adequaat mogelijk moet worden behandeld. In dit verslag staat ook te lezen dat betrokkene in het verleden cannabis zou hebben gebruikt maar "daar al 4 à 6 maanden mee gestopt zou zijn".

De voorgelegde geschreven verklaringen van betrokkene kaderen wij in deze context. We lezen in deze stukken rond 2021 dat betrokkene graag met zijn moeder zou willen praten om zijn verontschuldiging aan te bieden (stuk dd. 18/05/2021), dat hij "dankbaar is voor de behandeling dankbaar is dat hij terug in contact mag komen met zijn moeder omdat het contactverbod werd opgeheven, en dat hij belooft dat hij in de toekomst nooit meer zo'n problemen zal veroorzaken. In het stuk (dd. 24/06/2021) waarin de aalmoezenier aangeeft 'dat ze voelt dat bij de betrokkene de rust is wedergekeerd en hij best naar huis kan' lezen wij een gelijkaardig sentiment. Ook de moeder schrijft iets later période een brief aan de voorzitter van de Raadkamer van Oudenaarde (dd. 25/09/2021), waarin ze vraagt om haar zoon terug in vrijheid te stellen zodat hij terug naar huis kan.

De advocaat vervolgt verder in de motivatiebrief: 'Helaas werd er een aanhoudingsbevel opgesteld, waarna de cliënt naar de gevangenis werd gebracht. Dit verliep zeer moeilijk voor hem: zijn vrijheid werd hem ontnomen en hij werd nog maar eens losgerukt uit zijn vertrouwde omgeving' De advocaat vermeldt hier echter niet dat dit tweede aanhoudingsbevel werd uitgeschreven omdat betrokkene opnieuw, kort na zijn veroordeling en erna vrijlating dd. november 2021, in januari 2022 gelijkaardig gewelddadig gedrag stelde tegenover dezelfde persoon, hier dus opnieuw zijn moeder en referentiepersoon onder gezinshereniging.

Het bevel tot aanhoudingsmandaat dd. 14/01/2022 spreekt dan ook boekdelen: "Het is duidelijk niet de eerste keer dat de in verdenking gestelde met justitie in aanraking komt, nu hij voor volledig gelijkaardige feiten werd veroordeeld, met name vonnis van de Correctionele Rechtbank te Oudenaarde [...]. Thans zijn er binnen de proefperiode van 3 jaar quasi onmiddellijk na het vonnis opnieuw nieuwe analoge feiten -waartoe ernstige aanwijzingen zijn- tegenover dezelfde slachtoffers. Blijkbaar hebben diverse eerdere contacten met politie en justitie geen enkele remmende werking." Op basis van het uittreksel van het strafregister zien we -naast zijn eerdere veroordeling dd. 22/11/2021- dat betrokkene op 29/04/2022 werd geïnterneerd op basis de feiten belaging, inbreuk inzake telecommunicatie (overlast veroorzaken/schade berokkenen aan zijn correspondent, en opzettelijke slagen en verwondingen).

Er wordt via de voorgelegde stukken aangegeven dat betrokkene vanaf mei/juni 2021 tot zijn vrijlating in november 2021 blijkbaar de goede weg lijkt op te gaan, maar dan zeer snel na zijn vrijlating opnieuw gewelddadige feiten pleegt. In het psychologisch onderzoek dd. 12/03/2022 leest onze dienst dat betrokkene medicatie kreeg voorgeschreven, dixit de gevangenispsychiater in juni 2021: "naar mijn gevoel zijn de feiten tegen de moeder gebeurd onder psychose van S. (...) psychose, die nu volledig is gaan liggen met de ingestelde medicatie. S. (...) is onherkenbaar verbeterd sedert zijn binnenkomen in Oudenaarde." Echter, betrokkene werd kort na zijn invrijheidsstelling opgenomen in het PAAZ te Ronse. ' Volgens zijn moeder moest hij anti-psychotische medicatie nemen maar hij nam deze niet consequent in.' Ook in het uitgebreide voorverslag wordt hiernaar verwezen en in het psychologisch onderzoek dd.

maart 2022 lezen we dit: "Betrokkene laat dus een gebrekkig probleembesef en ziekte-inzicht zien. Hij vindt zelf niet deze medicatie nodig te hebben. Uit dossierinfo blijkt ook dat hij medicatie-ontrouw is." Hier wordt ook verwezen naar het pv. OU.43.L1/xxx waarin het volgende wordt genoteerd dat "hij zijn medicatie nauwelijks neemt. Hij neemt deze soms niet 10 dagen niet en op de 10de dag neemt hij alle 10 de pillen ineens".

In het verslag van het psychologisch onderzoek wordt verwezen naar het advies van een forensisch residentiële setting van medium security niveau. Het vonnis tot plaatsing in de IBM dd. 29/11/2022 bevat ook nog de volgende informatie. "De gerechtsdeskundige geeft aan dat er sprake is van een psychotische stoornis en middelenmisbruik. Hij adviseert een behandeling in een forensisch residentiële setting op medium security niveau. [...] De directeur geeft in het schriftelijk advies aan dat betrokkene geen ziekte-inzicht heeft en de medicatie weigert waardoor een herval in gelijkaardige feiten in de toekomst quasi zeker is." Betrokkene werd -op basis van de laatste info- aldus toegewezen aan de IBM, zijnde de psychiatrische afdeling van de gevangenis van Turnhout. Op 29/11/2022 ontvangt onze dienst een mail van de gemeente waarin wij in de mail lezen: "betrokkene is in het ziekenhuis en heeft een nieuwe verblijfskaart nodig". Als bijlage aan deze mail zit het betekende hoorrecht dd. 16/11/2021. Er werden geen andere stukken voorgelegd omtrent de vermeende ziekenhuisopname. Wij lezen in de dossierstukken dat betrokkene blijkbaar reeds een zelfmoordpoging ondernam maar het is voor onze dienst onduidelijk indien dit gecorreleerd is aan de vernoemde ziekenhuisopname.

Onze dienst werd gecontacteerd met de vraag of betrokkene nog effectief verblijfsrecht heeft en waarom hij niet over zijn A-kaart beschikt. In principe heeft betrokkene al die tijd verblijfsrecht gehad, hij kwam immers naar België met een D-visum. Op basis van de info uit het dossier blijkt dat betrokkene zijn A-kaart nooit kon ontvangen omdat hij op dat moment al in hechtenis zat. Op basis van een stuk in het dossier concluderen wij dat betrokkene blijkbaar niet wordt toegelaten tot deze forensisch residentiële setting in medium security Instellingen omdat het onderzoek of zijn verblijfsmachtiging al dan niet wordt beëindigd, nog loopt. Onze dienst oordeelt niet dat betrokkene als individu helemaal geen recht mag hebben op adequate ondersteuning en begeleiding. Het feit dat betrokkene op dit moment blijkbaar niet kan worden opgenomen in de aangegeven medium security instellingen staat volgens onze dienst los van onze verantwoordelijkheid om de verblijfsmachtigingen van vreemdelingen al dan niet te beëindigen op basis van openbare orde of nationale veiligheid. Onze dienst is enkel gemachtigd om te oordelen indien wij cf. art 21 de verblijfsmachtiging van vreemdelingen op basis van openbare orde beëindigen. Dit is hier wel degelijk het geval. De Dienst Vreemdelingenzaken is niet bevoegd om betrokkene 'adequate hulp te verlenen' of betrokkene toe te laten tot deze aangegeven medium security instellingen

Daarenboven toonde betrokkene op basis van de voorgelegde stukken en de stukken in het dossier volgens ons onvoldoende aan dat hij zelf zijn leven wenst te beteren. In het verslag van dr. (...) staat bijvoorbeeld 'dat hij graag in België wil blijven om tandarts te worden'. Ook in de motivatiebrief van de advocaat dd. november 2021 lezen wij het volgende: "Het gedrag van de heer H. (...) is volledig veranderd. Betrokkene fouten heeft gemaakt, hier oprecht spijt van heeft en graag zijn leven wenst in België verder op te bouwen, samen met zijn moeder en zus". Ook zijn moeder gaf in haar schrijven dd. september 2021 aan dat haar zoon "hier goed wil studeren en een plichtsbewuste burger zal worden". Nergens worden stukken voorgelegd die de bewering staven waaruit blijkt dat betrokkene zelf ook maar een actieve notie toonde om zich oprecht te integreren in onze maatschappij. Het feit dat betrokkene kort na zijn veroordeling en vrijlating dd. november 2021 opnieuw werd aangehouden en opgesloten in de gevangenis voor analoge feiten is voor onze dienst een duidelijk signaal dat hij dat eerder niet wenst te doen. Het feit dat betrokkene na zijn eerste veroordeling hulp en begeleiding kreeg (waar hij in vernoemde verklaringen volgens hem "zeer dankbaar" voor was en volgens de voorgelegde deskundige verslagen werkte) maar besloot om zijn medicatie niet consequent in te nemen en vervolgens opnieuw ernstige gelijkaardige feiten te plegen, is voor onze dienst ook een duidelijk signaal. Meer zelfs, zowel in het eerste bevel tot aanhouding (reeds hierboven geciteerd) alsook in het verslag van dr. (...) lezen wij dat betrokkene verklaarde dat de reden waarom hij überhaupt naar België was gekomen, te maken had met het feit dat hij het gedrag van zijn moeder en dat hij dat niet goedkeurde: "Hij zou gezegd hebben dat hij zijn moeder zou vermoorden omdat ze contact had met andere mannen. Betrokkene zou reeds voordien aangegeven hebben dat dergelijk plan z'n reden voor komst naar België was", verslag Dr. xxx). Betrokkene heeft volgens het psychiatrisch voorverslag dd. maart 2022 daarenboven een 'minimaliserende houding' heeft tegenover de feiten. Het is werkelijk absurd dat betrokkene zijn machtiging tot verblijf zou mogen behouden die hij eerder verkreeg toen hij in functie van zijn moeder naar België reisde met de achterliggende reden 'om haar iets aan te doen'; omdat hij op dit moment blijkbaar 'adequate hulp zou kunnen krijgen' om hem zo te weerhouden van gewelddadig gedrag te stellen waar zijn moeder (en andere personen) meermaals slachtoffer van werd/werden. Dat is de redenering op zijn kop zetten.

In de motivatiebrief van de advocaat dd. november 2021 wordt ook geopperd dat 'er nog geen veroordelingen waren en dat de dreiging niet meer actueel is'. Deze bewering is inmiddels achterhaald door zijn effectieve veroordeling dd. 22/11/2021 én door het feit dat betrokkene zijn opgelegde voorwaarden snel schond en door nieuwe (doch analoge) feiten nog steeds in de gevangenis verblijft. De veroordelingen op zijn strafblad zijn hiervan een ontegensprekelijk voorbeeld. Daarenboven werd onze dienst ingelicht dat betrokkene ook binnen de muren van de gevangenis meermaals gewelddadig gedrag stelde. Dit stuk werd toegevoegd aan ons dossier. Zijn gezinssituatie belet hem duidelijk niet om dergelijk gewelddadig gedrag te stellen. De feiten dd. januari 2022 en het gedrag in de gevangenis ontkrachten ook meteen de bewering van de advocaat dat 'het gedrag van betrokkene volledig veranderd is', wel integendeel. De zorg, begeleiding en medicatie werden hem meerdere malen aangeboden maar op basis van de stukken concluderen wij dat betrokkene al geruime tijd en tot op heden gewelddadig gedrag stelt in die mate dat hij een gevaar vormt en blijft vormen voor de openbare orde. In de mail van 21/03/2022 waarin het psychologisch onderzoek en het voorverslag wordt doorgestuurd, citeert de advocaat een stuk uit deze verslagen: "De client zal hiervoor de nodige behandeling ontvangen. Zoals blijkt uit de medische verslagen zal het recidiverisico nadien dalen. Bijgevolg kan er geenszins geoordeeld worden dat er sprake is van een actuele dreiging* Het gedrag dat zich in de gevangenis intramuros stelde -dat nota bene plaatsvond na datum van de mail van de advocaat- spreekt dat volgens onze dienst meer dan tegen. In het psychologisch onderzoek dd. maart 2022 lezen we dat betrokkene formeel wel meewerkte aan het onderzoek en dat er voldoende info aanwezig was om een risicotaxatie uit te werken, maar dat zijn gedrag ook als 'verhullend' werd aanzien: 'Een dergelijke verhullende en sturende antwoordattitude ondergraaft de betrouwbaarheid van de testgegevens. De oorzaak van die onvermurbare testhouding kan in verband gebracht worden met een gebrekkig probleembesef/ziekte-inzicht, opportunisme en/of met proces positionele overwegingen'. De bewering van de advocaat in de mail van maart 2022 dat 'er geen actuele dreiging' meer is volgens onze dienst gezien de historiek van het dossier ongeloofwaardig en wij concluderen dat het gevaar voor de openbare orde, zelfs na de tweede kans en begeleiding van betrokkene, wel degelijk gegrond, zeker omdat betrokkene volgens het psychiatrisch verslag dd. maart 2022 "geen probleembesef uit en geen intrinsieke hulpvraag stelt". Er werden ook geen stukken voorgelegd waaruit wij op dit moment met zekerheid kunnen concluderen van het tegendeel.

Het verblijfsrecht van betrokkene dient ingetrokken te worden op basis van artikel 21 van de wet van 15/12/1980. Dit stelt dat het verblijf van een vreemdeling die voor beperkte duur tot verblijf is gemachtigd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid kan worden beëindigd. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst. Dit is hier wel degelijk het geval. We besluiten dan ook dat hij een gevaar blijft betekenen voor de openbare orde.

De advocaat haalt in de motivatiebrief dd. november 2021 artikel 8 EVRM aan en stelt dat betrokkene de steun van zijn familie hard nodig heeft. Dit sentiment lezen we terug in de verklaring van de moeder dd. September 2021 aan de voorzitter van de Raadkamer. De moeder wenste op dat moment dat haarzoon 'eindelijk thuiskomt om samen gelukkig en vreedzaam onder een dat te kunnen leven*. Ze geeft ook aan dat ze de cultuurschock van haar zoon begrijpt, en dat ze ook begrip toont voor zijn woede. Dit wordt ook aangehaald door de advocaat in de motivatiebrief. De advocaat motiveert hierin ook het volgende 'het weigeren van de aanvraag tot het bekomen van een visum gezinshereniging is niet enkel het recht op familieleven van client overeenkomstig artikel 8 EVRM, wordt geschonden maar ook dat van zijn moeder en zus".

Eerst en vooral is mijn ambt niet bevoegd om over te gaan tot het weigeren van een visum gezinshereniging, gezien 1) betrokkene dit reeds had verkregen en hiervan een kopie werd voorgelegd (en het voor ons volstrekt onduidelijk is waarom dit wordt aangehaald), en 2) dit onderzoek gaat over de beëindiging van een tijdelijk verblijf onder het reeds verkregen verblijfsrecht onder gezinshereniging artikel 10. Ten tweede is de bewering dat het familieleven onder artikel 8 EVRM van moeder en zus geschonden wordt bij een negatieve beslissing van onze dienst zeer tegenstrijdig, gezien zijn moeder en zijn zus al meerdere keren slachtoffer werden van het gedrag van betrokkene. Gezien de fysieke integriteit van moeder en zus en het gezinsleven van moeder en zus meermaals ernstig werd verstoord en geschonden door betrokkene, acht onze dienst dat artikel 8 EVRM niet wordt geschonden bij de beëindiging van het verblijf van betrokkene, zowel niet bij betrokkene zelf of dat van de moeder en zus. De "grote afhankelijkheid tussen client en zijn moeder en zus" dat in de motivatiebrief dd. november 2021 wordt aangehaald is volgens onze dienst onvoldoende aangetoond en op z'n minst gedateerd, laat staan -zoals ook door de advocaat wordt aangehaald- "doorslaggevend Het sentiment van de moeder dd. September 2021 om haar zoon vrij te laten zodat ze samen een gezin kunnen vormen, vinden wij erna ook niet meer terug in het dossier. In het psychiatrisch voorverslag dd. maart 2022 geeft betrokkene kort aan 'dat de

band met zijn moeder goed is' en de band met zijn zus 'niet geheel perfect' is. Bovenstaande melding in het psychiatrisch voorverslag wijst eerder het tegendeel uit: "Betrokkene drukt zich negatief uit over haar [zijnde de moeder]. Hij zegt dat hij met haar niet onder één dak kan samen wonen." Meer informatie over hoe en waarom hij deze banden met zijn moeder en zus wenst te behouden, geeft betrokkene niet en is ook niet terug te vinden in de beschikbare stukken. Meer zelfs, in dit verslag lezen wij dat betrokkene liever op eigen benen wil staan en apart wil gaan wonen. Enkel in het vonnis tot plaatsing in de IBM lezen wij dat betrokkene wordt geplaatst in het IBM van Turnhout omdat dit 'makkelijker zou zijn voor de moeder'. Meer informatie hieromtrent wordt niet gegeven. Volgens de informatie uit het Rijksregister verhuisde de moeder op 06/10/2022 naar Gent. Het is voor onze dienst onduidelijk waarom de plaatsing van betrokkene in Turnhout 'makkelijker' zou zijn voor de moeder, gezien dit toch over een grote afstand gaat.

Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de gezinsbanden niet verbroken worden door een mogelijke verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding (indien hij dat wenst) in nauw contact te blijven met zijn moeder en zus. Er wordt dus niet beweerd dat betrokkene absoluut geen band meer heeft met zijn moeder en zus. Er wordt ook niet betwist dat betrokkene wel enige band zou kunnen hebben met de moeder en zijn zus. Het is echter op basis van de voorgelegde stukken onvoldoende aangetoond en onduidelijk hoe de actuele band momenteel is. Indien betrokkene dit meer had willen aantonen, had hij of zijn advocaat dit moeten aantonen. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene aanwezigheid op dit moment onontbeerlijk is in het gezin. Evenmin kan blijken dat betrokkene aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat de moeder en zus zouden kunnen verder verblijven in België. Ook blijkt uit niets in het dossier dat de moeder en zus van betrokkene niet zelfstandig zouden kunnen functioneren zonder de aanwezigheid van betrokkene. Het feit dat betrokkene moeder en zus legaal in het land verblijven, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene moeder of zus mantelzorg behoeft van betrokkene. Betrokkene verblijft nog geen 2 jaar in België, waarvan het overgrote deel in (voor)hechtenis. Gezien de respectievelijk korte duur van verblijf in België is het niet aannemelijk dat betrokkene geen familiale, culturele of sociale banden meer zou hebben met het land van herkomst of origine.

Onze dienst neemt de situatie van Afghanistan en de laatste politieke, socio-economische en religieuze ontwikkelingen ernstig. De voor ons beschikbare online artikelen die werden voorgelegd in het kader van het onderzoek en de algemene nieuwsberichten omtrent deze ontwikkelingen geven inderdaad aan dat de situatie tot op heden onrustwekkend kan worden gezien. Echter, in het voorverslag van het psychiatrisch deskundigenverslag (dd. 12/03/2022) staat te lezen 'dat de band met de vader goed zou zijn', en dat de vader geen psychische problemen zou hebben. De vader woont in Iran. In dit verslag staat ook te lezen dat betrokkene aangeeft 'dat hij zijn kindertijd en jeugd grotendeels doorbracht in Iran'. Op basis van deze informatie kan onze dienst concluderen dat er geen aanwijzingen zijn waarom betrokkene niet bij zijn vader zou kunnen verblijven, daar dit niet over een verblijf in Afghanistan gaat. Op basis van deze informatie kan onze dienst concluderen dat betrokkene toch enige hechting en familiebanden kan hebben met het land waarin hij lange tijd opgroeide, nl. Iran.

De advocaat citeert ook verschillende bronnen waarom het voor betrokkene "onmogelijk" is om terug te keren naar Iran, gezien hij zijn vluchtelingenkaart niet zou hebben vernieuwd en dat de levensomstandigheden van Afghaanse vluchtelingen in Iran 'ondermaats* zouden zijn. Ondermaatse levensomstandigheden in Iran acht onze dienst vooreerst geen reden om de verblijfsmachtiging van betrokkene op basis van artikel 21 niet te beëindigen. Betrokkene kwam naar België met een visum gezinshereniging in functie van zijn moeder en dient de Belgische vreemdelingenwetgeving en bepalingen rond openbare orde na te leven. Het feit dat betrokkene vertrok uit Iran en vrijwel onmiddellijk en herhaaldelijk gedrag stelde dat een gevaar is en blijft voor de Belgische nationale veiligheid en openbare orde, kan onze dienst bijgevolg niet als reden aanvaarden. Indien betrokkene op basis van de actuele situatie in Afghanistan of Iran meent bescherming te krijgen, staat het hem vrij om de hiervoor in de wet uitgestippelde procedure te volgen. In het aanhoudingsmandaat dd. 28/04/2021 lezen wij dat betrokkene familie zou hebben in Nederland, waar hij begin 2021 even zou hebben verbleven. Er werden geen stukken voorgelegd die staven waarom betrokkene op termijn niet zou kunnen verblijven bij zijn familie aldaar om daar het leven opnieuw op te nemen. Gezien de jonge leeftijd van betrokkene acht onze dienst het niet onmogelijk dat hij elders zijn leven kan opbouwen.

De bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. Betrokkene heeft door zijn persoonlijk gedrag een aanslag gepleegd op de openbare orde, de samenleving heeft het recht zich

te beschermen. De bedreiging voor de openbare orde die van betrokkene uitgaat is zodanig dat zijn persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 21; 23; 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van *"het begrip openbare orde"*, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel. Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Eerste onderdeel,

De bestreden beslissing besluit:

"Het verblijfsrecht van betrokkene dient ingetrokken te worden op basis van artikel 21 van de wet van 15/12/1980. Dit stelt dat het verblijf van een vreemdeling die voor beperkte duur tot verblijf is gemachtigd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid kan worden beëindigd. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst. Dit is hier wel degelijk het geval. We besluiten dan ook dat hij een gevaar blijft betekenen voor de openbare orde."

De beslissing trekt het verblijf aldus in op basis van artikel 21 Vreemdelingenwet. Dit artikel stelt:

"De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. "

Artikel 23 Vreemdelingenwet stelt:

1 . De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten. Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.
2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden. "

In toepassing van de artikelen 21 en 23 Vreemdelingenwet moet de beslissing beantwoorden aan volgende voorwaarden:

- het moet gaan om redenen van openbare orde of nationale veiligheid;*
- het gedrag van betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn;*
- moet uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag en mag niet op economische gronden berusten;*

- aangevoerde motiveringen mogen niet losstaan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden;
- er moet rekening worden gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of nationale veiligheid of met het gevaar dat van hem uitgaat;
- er wordt rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van oorsprong, zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden; er is een belangenafweging nodig; een individueel onderzoek is nodig.
- er moet rekening gehouden worden met de gezondheidstoestand van betrokkene (art. 23 Vreemdelingenwet juncto art. 74/13 (GwH nr. 112/2019, B.32.1-B.33))

2.

Het Grondwettelijk Hof heeft in het arrest nr. 112/2019 aangegeven hoe de toepassing van artikel 21 en 23 vreemdelingenwet dient beoordeeld te worden.

B.17.1. Artikel 12, lid 1, van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen bepaalt : « De lidstaten mogen uitsluitend een besluit tot verwijdering ten aanzien van een langdurig ingezetene nemen, wanneer hij een actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de binnenlandse veiligheid vormt ». Artikel 17, lid 1, eerste alinea, van dezelfde richtlijn, dat de langdurig ingezetenen in een lidstaat betreft die in een tweede lidstaat verblijven, bepaalt : « De lidstaten kunnen weigeren een verblijfsvergunning toe te kennen aan langdurig ingezetenen of aan hun gezinsleden indien de betrokkene een bedreiging voor de openbare orde of de binnenlandse veiligheid vormt ». In de achtste overweging van die richtlijn wordt gepreciseerd dat « het begrip openbare orde [...] een veroordeling voor het plegen van een ernstig misdrijf [kan] omvatten ».

B.17.2. Artikel 6, lid 2, van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 September 2003 inzake het recht op gezinshereniging bepaalt : « De lidstaten kunnen een verblijfstitel van een gezinslid intrekken of verlenging ervan weigeren om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. De lidstaat neemt bij zijn besluitvorming naast artikel 17 ook de ernst van de inbreuk of het soort van inbreuk van het gezinslid op de openbare orde of de openbare veiligheid in overweging, of het risico dat van die persoon uitgaat ». In de veertiende overweging die aan die richtlijn voorafgaat, wordt met name gepreciseerd : « Het begrip * openbare orde ' kan een veroordeling voor het plegen van een ernstig misdrijf omvatten. In dit verband zij erop gewezen dat de begrippen openbare orde en binnenlandse veiligheid tevens gevallen omvatten waarin een onderdaan van een derde land behoort tot een vereniging die steun verleent aan het internationale terrorisme, een dergelijke vereniging steunt of extremistische doelstellingen huldigt ».

B. 17.3. In de memorie van toelichting met betrekking tot de bestreden bepalingen wordt gepreciseerd : « Aangezien de begrippen * redenen van openbare orde of nationale veiligheid \ ' ernstige redenen ' of ' dwingende redenen ' uit de Europese akten zijn gehaald, dienen zij conform de rechtspraak van het Hof van Justitie te worden geïnterpreteerd » (ibid., p. 23). De parlementaire voorbereiding, onder verwijzing naar die rechtspraak vermeldt : « Het begrip * redenen van openbare orde of nationale veiligheid ' |houdt| het bestaan in van een voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, waarbij dit belang moet worden begrepen als ook de binnenlandse en buitenlandse veiligheid van de Staat omvattend » (ibid., p. 23). « Het begrip ' ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid ' [kan] het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie [...], de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit [...], de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad [...] dekken » (ibid., p. 24).

B. 17.4. Rekening houdend met die toelichtingen, kan de wetgever niet worden verweten dat hij gebruik heeft gemaakt van de begrippen « openbare orde », « nationale veiligheid », of nog « ernst » met betrekking tot de openbare orde en de nationale veiligheid. In de vroegere wetgeving, die het ook mogelijk maakte een einde te maken aan het verblijf van sommige categorieën van vreemdelingen, werd overigens ook een beroep gedaan op die begrippen om de gevallen te bepalen waarin een ministerieel besluit tot terugwijzing of een koninklijk besluit tot uitzetting kon worden genomen. Daarenboven bepaalt artikel 7, eerste lid, 3°, van de wet van 15 december 1980 ook dat een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven aan een vreemdeling die niet gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden en die door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen

schaden. De begrippen « openbare orde » en « nationale veiligheid » alsook « ernst » hebben derhalve een inhoud die in het vreemdelingenrecht voldoende bepaald is zodat de wetgever gebruik ervan kon maken om de gevallen te bepalen waarin er een einde kan worden gemaakt aan het verblijfsrecht van de vreemdelingen zonder het door de verzoekende partijen aangevoerde wettigheidsbeginsel te schenden.

B. 18.2. De « redenen » en de « ernstige redenen » van openbare orde of nationale veiligheid moeten worden geïnterpreteerd in het licht van artikel 23 van de wet van 15 december 1980, ingevoerd bij artikel 14 van de bestreden wet, waarin wordt vermeld dat de beslissingen tot beëindiging van het verblijf enkel kunnen worden gebaseerd op het gedrag van de betrokkene en dat dat gedrag « een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving [moet] zijn ». In die bepaling wordt eraan toegevoegd dat « motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, [...] niet [mogen] worden aangevoerd » en wordt gepreciseerd dat bij het nemen van de beslissing rekening moet worden gehouden « met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid » die is begaan of met het gevaar dat van de betrokken vreemdeling uitgaat.

B.18.3. De wetgever heeft aldus voldoende gepreciseerd wat dient te worden verstaan onder « redenen van openbare orde of nationale veiligheid » en onder « ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid » opdat de betrokken vreemdelingen met een redelijke graad van voorzienbaarheid kunnen bepalen welke de gedragingen zijn die een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op grond van de artikelen 21 en 22 van de wet van 15 december 1980, kunnen verantwoorden.

B.19.1. Tot slot bekritisieren de verzoekende partijen voorts het feit dat door de hypothesen waarin een beslissing tot beëindiging van het verblijf kan worden genomen te beperken tot de gevallen waarin het gedrag van de betrokken vreemdeling « een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving » is, de wetgever ook gevallen beoogt waarin de betrokken vreemdeling zich niet aan enig strafrechtelijk misdrijf schuldig heeft gemaakt of niet strafrechtelijk is veroordeeld, hetgeen op onevenredige wijze afbreuk zou doen aan het recht op eerbiediging van het gezinsleven en aan de rechten van het kind, die worden gewaarborgd door de in de middelen aangevoerde bepalingen.

B.19.2. De beslissing om een einde te maken aan het verblijfsrecht van een legaal op het grondgebied verblijvende vreemdeling om redenen of ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid is geen straf of sanctie die ertoe strekt een gedrag te bestraffen, maar wel een preventieve administratieve veiligheidsmaatregel die door de autoriteiten wordt genomen vanuit de zorg om de openbare orde en de nationale veiligheid op het grondgebied te bewaren. De verplichting die de Staten hebben om de orde te handhaven en misdrijven te voorkomen vormt een wettig doel dat een dergelijke beslissing verantwoordt, voor zover zij « in een democratische samenleving noodzakelijk » is (EHRM, grote kamer, 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §§ 67-68). In dat opzicht is het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen, zelfs indien dat een indicator kan zijn voor de gevaarlijkheid van de betrokken persoon, niet het enige element dat in overweging moet worden genomen. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft daarenboven geoordeeld : « Het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde [veronderstelt] in elk geval, afgezien van de storing van de sociale orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan [...] van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast » (o.a., HvJ, 27 oktober 1977, Régina t. Pierre Bouchereau, punten 29 en 35; 24 juni 2015, C-373/13, H. T., punt 79; grote kamer, 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, K. en H. F., punt 41).

B.19.3. Het bestaan van één of meer ten aanzien van de betrokken vreemdeling uitgesproken strafrechtelijke veroordelingen is noch een noodzakelijke voorwaarde, noch een voldoende voorwaarde, opdat een beslissing wordt genomen waarbij aan zijn verblijfsrecht een einde wordt gemaakt om reden of om ernstige reden van openbare orde of nationale veiligheid. Zoals in artikel 23 van de wet van 15 december 1980, ingevoegd bij artikel 14 van de bestreden wet, wordt gepreciseerd, moet een individueel onderzoek geval per geval worden gevoerd met betrekking tot de werkelijkheid, de actualiteit en de ernst van de bedreiging die van de vreemdeling uitgaat voor een fundamenteel belang van de samenleving. Bij dat onderzoek moeten weliswaar de eventuele veroordelingen uit het verleden in overweging worden genomen, maar het moet ook betrekking hebben op het huidige gedrag van de betrokkene en op het voorzienbare gevaar dat uit dat gedrag voortvloeit.

B. 19.4. Voor het overige betekent de omstandigheid dat de wetgever de bedoeling heeft gehad af te zien van de vroegere praktijk, volgens welke het enkel in geval van een strafrechtelijke veroordeling of bij betrapting op heterdaad mogelijk was een einde te maken aan het verblijf van een legaal op het

grondgebied verblijvende vreemdeling, niet dat de bevoegde overheid zich op andere dan bewezen en geobjectiveerde feiten zou mogen baseren. In zoverre daarin wordt verwezen naar het « persoonlijk gedrag » van de betrokkene, dat het enige element is op basis waarvan de beslissing tot beëindiging van het verblijf om een reden of om een ernstige reden van openbare orde of nationale veiligheid kan worden genomen, wordt bij artikel 23, § 1, van de wet van 15 december 1980, ingevoegd bij artikel 14 van de bestreden wet, de verplichting opgelegd dat de overheid een individueel onderzoek uitvoert en haar beslissing motiveert onder verwijzing naar door de betrokkene gestelde concrete, relevante en bewezen handelingen.

In een arrest van 12 december 2019 verduidelijkt het Hof van Justitie het begrip “openbare orde” (HvJ 12 december 2019 (gevoegde zaken C-381/18 en C-382/18):

“Een veroordeling voor een strafbaar feit is niet automatisch een bedreiging van de openbare orde die tot uitsluiting van verblijf leidt. Het misdrijf moet voldoende ernstig zijn en de uitsluiting van het grondgebied moet nodig zijn om de openbare orde te vrijwaren. ”

Uit de parlementaire voorbereiding bij de artikelen 21 en 22 Vw kan verder nog het volgende worden afgeleid:

“Wanneer zij overweegt een einde te maken aan het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, moet de bevoegde overheid dus, geval per geval, nagaan of de bedreiging die de betrokkene vertegenwoordigt wel voldoende ernstig is om dat te doen, gelet op zijn verblijfsstatus. Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen.

Verscheidene factoren kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de modus operandi, enzovoort. ” (DOC 54/2215/001: parlementaire voorbereiding bij de artikelen 21 en 22 Vw (wetsontwerp van 12 december 2016), pg. 24)

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; MvT bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, Parl.St., Kamer, 2016- 2017, DOC 54 2215/001, p. 24).

Het komt aan de nationale overheden toe om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico op recidive kan omvatten. De verwerende partij moet derhalve haar besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat zij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier.

In de memorie van toelichting werd het belang benadrukt van een belangenafweging, waarbij het bestuur oog moet hebben voor het gestelde in de artikelen 3 en 8 EVRM wanneer een einde wordt gesteld aan het verblijf van een vreemdeling:

“Er moet ook worden onderstreept dat de beslissing in allé gevallen volgt uit een individueel onderzoek, waarbij de belangen tegen elkaar worden afgewogen. Daarbij wordt gelet op het eerbiedigen van de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder de eerbiediging van het gezinsleven en het recht op bescherming tegen foltering en onmenselijke of vernederende behandeling. ” (DOC 54/2215/001: parlementaire voorbereiding bij de artikelen 21 en 22 Vw (wetsontwerp van 12 december 2016), pg. 18)

In feite wordt de hier bestreden beslissing genomen op basis van één veroordeling dd. 22.11.2021 en op basis van de beschikking tot internering van verzoeker dd. 29.04.2022.

Verzoeker meent dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende en zelfs onjuist is op bepaalde punten.

Verzoeker zet dit uiteen als volgt:

a.

Zoals gesteld dient de gemachtigde bij de intrekking van het verblijf om redenen van openbare orderekening te houden met alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, specifiek aan het geval.

In casu houdt de bestreden beslissing onvoldoende rekening met de aard en de ernst van de uitgesproken sancties, de context van de feiten, en de graad van verantwoordelijkheid van verzoeker. Sommige elementen worden aangestipt, maar een beoordeling ervan ontbreekt compleet.

Aard en ernst van uitgesproken sancties

Verzoeker werd op 22.11.2021 veroordeeld door de rechtbank van eerste aanleg Oudenaarde.

Uit het vonnis blijkt duidelijk dat verzoeker de feiten onmiddellijk erkende. Hij gaf daarbij aan dat hij psychisch niet volledig in orde is. Hij stelde dat hij stemmen hoorde die hem aanmoedigden om slechte dingen te doen. Met medicatie zou hij deze stemmen onder controle krijgen.

Uit het vonnis blijkt dat de gerechtsdeskundige stelt dat er sprake is van een psychotische pathologie (punt 4 pagina 6-7 vonnis). Hij stelt dat het belangrijk is dat deze psychoses adequaat behandeld worden en dat dit dient te gebeuren in een residentiële context waarbij langwerkende antipsychotica dienen overwogen te worden.

De deskundige is duidelijk en stelt dat verzoeker op het moment van de feiten EN op het moment van zijn onderzoek lijdt aan een geestesstoornis. Door deze geestesstoornis wordt de controle over zijn daden ernstig aangetast. Hij stelt dat er een verband is tussen de geestesstoornis en de feiten.

De gevangenispsychiater stelt ook dat de feiten naar zijn mening gepleegd zijn onder psychose van de beklaagde. Hij geeft aan dat met behulp van medicatie het gedrag van verzoeker enorm (hij spreekt zelfs van onherkenbaar) is verbeterd (punt 5, pagina 7 vonnis).

De rechtbank is tevens van oordeel dat de feiten gepleegd zijn vanuit een psychiatrische problematiek.

Zij stelt dat teneinde een herval te voorkomen, een strikte en langdurige behandeling nodig is waarbij de psychiatrische problematiek wordt behandeld.

De rechtbank legt dan ook geen effectieve straf op, maar een probatie-uitstel. Een van de voorwaarden daarbij is dat verzoeker zich residentieel diende te laten begeleiden met betrekking tot zijn psychiatrische problematiek.

Op geen enkel punt houdt gemachtigde rekening met het feit dat er geen effectieve straf werd opgelegd.

Daarnaast houdt gemachtigde op geen enkele wijze rekening met het feit dat een internering geen straf is.

Op pagina 4 van de bestreden beslissing wordt er gesproken over veroordelingen, terwijl verzoeker maar 1 veroordeling opliep. De motivering is niet alleen foutief, ze getuigt ook van weinig kennis van zaken en maakt pijnlijk duidelijk dat de gemachtigde het verschil niet kent tussen een veroordeling en een internering.

Het feit dat verzoeker geïnterneerd werd, houdt juridisch net in in dat er voor de weerhouden misdrijven geen wilsvrijheid was en dus geen strafrechtelijke verantwoordelijkheid. De verwijtbaarheid van het misdrijf verdwijnt (zie infra).

Het gedrag van verzoeker kan niet aan hem worden toe gerekend. Hij had geen controle over zijn gedrag omwille van zijn psychiatrische aandoening.

Context feiten

Verwerende partij houdt daarnaast geen rekening met de context waarin de feiten zijn gepleegd. Verzoeker kende een zeer moeilijke en traumatische jeugd waarin geweld door zijn vader een alledaags iets was.

Na het plegen van de feiten ondernam verzoeker een zelfmoordpoging en verminkte hij zichzelf uit schuldgevoel.

Uit de stukken in het dossier, waarnaar overigens wordt verwezen door de gemachtigde, blijkt zeer duidelijk dat de aangehaalde feiten telkens werden gepleegd op een moment dat verzoeker in een psychose verkeerde.

De bestreden beslissing verwijst wel naar de psychiatrische verslagen, maar laat na deze correct te beoordelen.

De gemachtigde citeert het verslag waarin wordt gesteld dat verzoeker handelde onder de aanwezigheid van een psychotische pathologie, maar hecht geen waarde aan dit element bij de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde. .

Nochtans is deze context van enorm belang bij de beoordeling die gemaakt dient te worden.

De gemachtigde laat na een correcte beoordeling te maken van de voorgelegde en besproken stukken.

Zo verwijst gemachtigde naar het psychologisch onderzoek van 12.03.2022 om te laten uitschijnen dat betrokkene medicatie-ontrouw is en op die manier hervalt en nieuwe feiten pleegt. Gemachtigde legt de verantwoordelijkheid bij verzoeker.

Zij gaat echter volledig voorbij aan het feit dat in datzelfde verslag ook te lezen valt dat een intensieve behandeling is aan te bevelen in een forensisch residentiële setting van medium security niveau in plaats van in een reguliere psychiatrische setting of een PAAZ-afdeling.

Verzoeker kreeg dan (en tot nu) geen correcte omkadering. Ook dit valt af te leiden uit huidig verslag, maar dat deel van het verslag wenst gemachtigde niet te citeren.

Dit is tevens een belangrijk gegeven om de context van de feiten te beoordelen. Het is door gebrek aan juiste medische en psychiatrische begeleiding en omkadering dat verzoeker hervallen is. Men kan een zieke zijn ziekte niet verwijten.

Graad van verantwoordelijkheid

Verzoeker meent aldus dat de bestreden beslissing volledig voorbij gaat aan het feit dat de gepleegde misdrijven telkens werden gepleegd toen hij aan een geestesstoomis leed.

De bestreden beslissing legt op geen enkele manier het gegeven van het psychisch ziek zijn in de weegschaal bij de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde, waarbij de graad van verantwoordelijkheid van verzoeker een belangrijk gegeven vormt.

Nochtans beschikte de gemachtigde over de stukken waaruit de psychiatrische problematiek van verzoeker ten tijde van de feiten bleek.

Uit het vonnis dd. 22.11.2021 blijkt dat de gerechtsdeskundige stelt dat er sprake is van een psychotische pathologie (punt 4 pagina 6-7 vonnis). Hij stelt dat het belangrijk is dat deze psychoses adequaat behandeld worden en dat dit dient te gebeuren in een residentiële context waarbij langwerkende antipsychotica dienen overwogen te worden.

De deskundige is duidelijk en stelt dat verzoeker op het moment van de feiten en op het moment van zijn onderzoek lijdt aan een geestesstoomis. Door deze geestesstoomis wordt de controle over zijn daden ernstig aangetast. Hij stelt dat er een verband is tussen de geestesstoomis en de feiten.

De strafrechtelijke verwijtbaarheid komt te vervallen.

De gevangenispsychiater stelt ook dat de feiten naar zijn mening gepleegd zijn onder psychose van de beklaagde. Hij geeft aan dat met behulp van medicatie het gedrag van verzoeker enorm (hij spreekt zelfs van onherkenbaar) is verbeterd (punt 5, pagina 7 vonnis).

De rechtbank is tevens van oordeel dat de feiten gepleegd zijn vanuit een psychiatrische problematiek.

In het kader van het verzoek tot internering vindt een tweede deskundigenonderzoek plaats.

De psychiater-deskundige stelt opnieuw dat er op het ogenblik van de feiten sprake is van een geestesstoornis die zijn oordeelsvermogen of de controle over zijn daden heeft tenietgedaan of ernstig heeft aangetast. Er is een oorzakelijk verband tussen de geestesstoornis en de feiten.

Bij beschikking raadkamer 29.01.2022 wordt verzoeker geïnterneerd op vordering van het OM.

Het Openbaar Ministerie is duidelijk in haar vordering en stelt dat er een oorzakelijk verband is tussen de geestesstoornis van verzoeker en de gepleegde feiten.

Uit deze beschikking blijkt dat ook op het moment van de “nieuwe feiten” er sprake is van een psychotische stoornis.

De beschikking stelt dat er sprake is van een psychotische kwetsbaarheid waardoor verzoeker zijn oordeelsvermogen of de controle over zijn daden niet in de hand heeft.

Blijkt dus duidelijk dat de aangehaalde feiten alien werden gepleegd toen verzoeker leed aan een psychotische stoornis. Twee verschillende deskundige kwamen onafhankelijk van elkaar tot dezelfde conclusie.

Verzoeker had zichzelf niet onder controle. Zijn gedrag kan hem strafrechtelijk niet worden toegerekend.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele manier rekening met het gebrek aan deze strafrechtelijke verantwoordelijkheid.

De gepleegde feiten dienen net gerelativeerd te worden door het gebrek aan strafrechtelijke aansprakelijkheid.

Neiging tot herhaling

De gemachtigde stelt in haar bestreden beslissing dat zij op de hoogte is van het feit dat verzoeker niet wordt toegelaten tot een forensisch residentiële setting in een medium security instelling omwille van het feit dat er geen uitsluitel bestond over zijn recht op verblijf.

Zij stelt dat zij geen verantwoordelijkheid draagt in het feit dat de nodige zorgen aan verzoeker worden onzegd.

Verwerende partij kan uiteraard niet verantwoordelijk worden gehouden voor het feit dat dit de zienswijze is van de medische instellingen, echter kan zij wel verantwoordelijk worden gehouden voor het uitblijven van elke vorm van communicatie daarover.

Verzoeker contacteerde gemachtigde meermaals telefonisch en per mail en vroeg daarbij expliciet te willen bevestigen dat verzoeker gedurende het onderzoek naar behoud van recht op verblijf, zijn recht of verblijf behield (stuk 3).

De gemachtigde weigerde hierop een antwoord te formuleren waardoor verzoeker effectief elke toegang tot de juiste én noodzakelijke medische zorg werd onzegd.

Nu stellen in de bestreden beslissing dat verzoeker geen schuldinzicht heeft, niet aan zichzelf wil werken, zijn leven niet wenst te beteren... zet de zaken dan ook op zijn kop.

Uit het veelvuldige mailverkeer met verschillende betrokken diensten: de gemeente, het ziekenhuis, de gevangenis, de advocaten, blijkt onomstotelijk dat verzoeker de wil heeft zich te laten behandelen in de

juiste context van een residentiële setting in een medium security instelling (zie administratief dossier). Dat er dus wel degelijk een wil is om zijn leven te beteren, maar dat dit voor verzoeker quasi onmogelijk werd gemaakt omdat hem elke nodige zorg werd en wordt ontzegd.

Gemachtigde lijkt opnieuw te vergeten dat het in casu om een geestelijk ziek persoon gaat. “Zijn leven beteren” houdt in de juiste medische zorg krijgen zodat zijn medische/ psychiatrische toestand kan stabiliseren.

Dat gemachtigde verwijst naar het herval van verzoeker kort na zijn vrijlating, als signaal dat hij zijn leven niet wenst te verbeteren, gaat dan ook niet op.

Hoe kan een psychisch ziek iemand van zo een jonge leeftijd “zijn leven beteren” als hij niet de juiste, noodzakelijke omkadering en begeleiding ontvangt.

Een psychisch ziek iemand van 18 jaar, kan niet worden afgerekend op het feit dat hij zijn medicatie niet correct neemt. Dit is vaak onderdeel van het probleem bij mensen die kampen met psychoses en waanbeelden.

Uit alle stukken van het dossier blijkt onomstotelijk dat een langdurige begeleiding in residentiële context met langwerkende antipsychotica aan de orde is.

Verzoeker heeft tot op heden geen toegang gekregen tot dergelijke begeleiding ondanks zijn veelvuldige vraag.

Hij hoort niet thuis in een gevangenis. Het valt hem dan ook niet te verwijten dat “intramuros” niet alles van een leien dakje liep.

Dat gemachtigde het herval, te wijten aan zijn psychiatrische toestand, gebruikt om te stellen dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde, is beneden alle peil.

Verzoeker is ernstig ziek.

Conclusie

Samengevat heeft verwerende partij onvoldoende aandacht besteed aan de geestelijke toestand van verzoeker ten tijde van de strafbare feiten en aan het feit dat verzoeker niet aan een sanctie maar aan een verplichting tot behandeling was onderworpen. Daarnaast heeft zij te weinig aandacht besteed aan de context van de feiten en aan het feit dat verzoeker net nieuwe feiten heeft gepleegd omwille van het gebrek aan een juiste medische en psychiatrische omkadering.

Essentie is dat de beslissing conform artikel 21 Vreemdelingenwet moet gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van verzoeker zoals gesteld in artikel 23 Vreemdelingenwet.

In casu had verzoeker geen controle over zijn persoonlijk gedrag omdat hij op het moment van de feiten leed aan een geestesstoornis. Zijn gedrag kan hem strafrechtelijk niet worden toegerekend.

De bestreden beslissing gaat hieraan voorbij en schendt op die manier artikel 21 en 23 Vreemdelingenwet.

b.

De beoordeling van het gevaar voor de openbare orde conform artikel 21 en 23 Vreemdelingenwet dient actueel en ex nunc te zijn.

Dit is in casu niet het geval.

Gemachtigde maakt een beoordeling op basis van feiten die zich meer dan een jaar geleden hebben voorgedaan, en laat na de actuele situatie van verzoeker te beoordelen.

Dat verzoeker meer dan een jaar geleden opnieuw feiten pleegde omdat hij zijn medicatie niet innam, houdt nog niet in dat hij heden een gevaar vormt voor de openbare orde.

Gemachtigde heeft geen enkel idee van de situatie van verzoeker op het moment van de bestreden beslissing.

Uit het dossier is duidelijk dat verzoeker met behulp van medicatie en psychiatrische opvolging geen problematisch gedrag stelt.

Gemachtigde stelt dat verzoeker op basis van de laatste info aldus is toegewezen aan de psychiatrische gevangenis van Turnhout. Echter verblijft hij nog steeds in de gevangenis van Gent in afwachting van een overplaatsing naar de psychiatrische afdeling van de gevangenis van Turnhout.

Er hebben zich de afgelopen période geen nieuwe incidenten meer voorgedaan.

Verzoeker verwijst naar het uitblijven van PV's, tuchtzittingen, verslagen van directie, ...

Verzoeker laat zich opvolgen door de zorgpsychiater van de gevangenis en neemt zijn medicatie.

De beoordeling in de bestreden beslissing gaat over gegevens van meer dan een jaar geleden.

De beoordeling is niet actueel en ex nunc.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet waarom verzoeker een actuele bedreiging vormt conform artikel 21 en 23 Vreemdelingenwet.

c.

Uit het voorgaande blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. Ze stelt verzoeker niet in staat de beslissing te begrijpen.

Verzoeker meent dat niet op afdoende wijze uit de bestreden beslissing blijkt dat hij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt voor de openbare orde, zoals bedoeld in de artikelen 21 en 23, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet.

Daarnaast is de motivering juridisch niet correct. Er is slechts sprake van 1 veroordeling.

De bestreden beslissing schendt de motiveringsplicht, artikel 21 en 23 Vreemdelingenwet, het begrip openbare orde en de zorgvuldigheidsplicht.

Tweede onderdeel,

4.

Het hoorrecht, dat een algemeen rechtsbeginsel is, wordt gedeeltelijk verankerd in de Verblijfwet.

Het hoorrecht is voorzien telkens als de minister of DVZ overweegt een verblijfsrecht van meer dan drie maanden te beëindigen of in te trekken.

Dit wordt geregeld in artikel 62§ 1 Vreemdelingenwet.

Dit artikel stelt:

Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen :

1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;

2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;

3° de betrokkene is onbereikbaar.

Het hoorrecht vereist dat aan verzoeker de kans wordt gegeven om alle actuele elementen te ontwikkelen die betrekking hebben op hetgeen bepaald in artikel 23 Vreemdelingenwet.

De beoordeling die dient te gebeuren op basis van artikel 23 Vreemdelingenwet dient actueel en ex nunc te zijn.

Verzoeker ontvangt op 16.11.2021 een brief van de DVZ dd. 9.06.2021 waarin hem wordt meegedeeld dat er overwogen wordt om een einde te stellen aan zijn machtiging tot verblijf.

Verzoeker wordt gevraagd om binnen de 30 dagen alle nuttige documenten over te maken. Verzoeker was niet op de hoogte van het gegevens dat hij het bestuur diende te informeren van een relevante verandering in zijn situatie, ook nadat de deadline die werd genoemd in het schrijven reeds was verstreken, daarvan wordt geen melding gemaakt in het schrijven van de DVZ.

Pas op 7.02.2023, een jaar en 3 maanden later, neemt gemachtigde een beslissing tot intrekking van het recht op verblijf van verzoeker.

Verzoeker stelt dat er aldus een beslissing werd genomen, zonder dat hij werd gehoord, met betrekking tot zijn meest actuele situatie.

Hij stelde alles in het werk om gemachtigde op de hoogte te houden van zijn actuele situatie.

Gelet op zijn internering en ernstige psychiatrische problematiek was dit echter geen evidentie voor verzoeker.

Het klopt ook dat de regelmatigheid van een bestuurshandeling beoordeeld dient te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur beschikte op het moment dat de beslissingen genomen worden.

Echter, wijst verzoeker erop dat het administratief dossier geen concrete reden bevat waarom de verwerende partij - die de verzoekende partij slechts 30 dagen de tijd gaf om stukken voor te leggen die haar actuele toestand dienden te verduidelijken - vervolgens zelf een jaar en drie maanden wachtte om over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing tot intrekking.

Verzoeker acht de termijn van een jaar en drie maanden die sinds het horen is verstreken voor het nemen van de bestreden onredelijk lang en meent dat het noodzakelijk was dat het bestuur hem opnieuw hoorde, te meer gelet zijn kwetsbare toestand waarvan gemachtigde op de hoogte werd gebracht (beschikking tot internering).

Verzoeker meent dat hij onvoldoende in de mogelijkheid is gesteld om nuttig op te komen voor zijn belangen en om dienstige gegevens en stukken voor te leggen bij het bestuur.

Gelet op het verstrijken van een termijn van een jaar en drie maanden sinds het opvragen van bewijzen in het licht van het onderzoek conform de artikel 21 en 23 Vreemdelingenwet, kwam het niet aan de verzoekende partij toe, die niet op de hoogte was van de plannen van de verwerende partij om haar verblijfsrecht alsnog te beëindigen, om de verwerende partij zelf op de hoogte te brengen van haar actuele situatie conform artikel 21 en 23 van de vreemdelingenwet.

In die zin verwijst verzoeker naar vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die hier mutatis mutandis kan worden toegepast (RvV nr. 161.245 van 3 februari 2016 en nr. 191 379 van 4 september 2017).

Verzoeker meent dat verwerende partij niet zorgvuldig heeft gehandeld en het hoorrecht heeft geschonden.

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht inderdaad pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 September 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr.

biz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. biz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. biz. I 9147, § 94, en 6 September 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient men aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 September 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Verzoeker kan wel degelijk dergelijke omstandigheden aanhalen.

Er hebben zich de afgelopen période geen nieuwe incidenten meer voorgedaan.

Verzoeker laat zich opvolgen door de zorgpsychiater van de gevangenis en neemt zijn medicatie.

Hij verwijst naar het uitblijven van PV's, tuchtzittingen en meldingen vanuit de gevangenis.

Verzoeker stelt dat zijn situatie verder geëvolueerd is dan de informatie waarover verwerende partij beschikt.

Op die manier maakt verzoeker wel degelijk aannemelijk dat, mocht hij op een adequate en zorgvuldige wijze zijn gehoord alvorens de bestreden beslissing werd genomen, hij elementen had kunnen aanbrengen die mogelijk een ander licht zouden hebben kunnen werpen op de beoordeling van de elementen uit artikel 21 en 23 van de Vreemdelingenwet en die vervolgens hadden kunnen leiden tot een andere wending in de besluitvormingsprocedure.

Een eventuele a posteriori beoordeling van de verwerende partij in haar nota kan bovendien niet volstaan om dit gebrek te herstellen anders oordelen zou afbreuk doen aan het hoorrecht en de rechten van verdediging (RvV nr. 234 853 dd. 3.04.2020).

Doordat verzoeker niet correct werd gehoord, werd er geen rekening gehouden met zijn actuele situatie op het ogenblik van de beslissing.

Indien de gemachtigde de betrokkene vraagt om binnen een termijn van een maand stukken m.b.t. de actuele toestand mee te delen, kan zij daarna geen jaar en drie maanden wachten om een beslissing te nemen. Dit is in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde zo in de arresten nr. 191.379 van 4 September 2017 en nr. 161.245 van 3 februari 2016.

In casu werd verzoeker met een brief van 9.06.2021 van de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd om nuttige documenten over te maken. Deze brief werd hem betekend op 16.11.2021.

Gemachtigde neemt pas een beslissing op 7.02.2023 en dus maar liefs een jaar en drie maanden later.

Deze handelswijze beantwoordt niet aan het hoorrecht, dat vereist dat aan verzoeker de kans wordt gegeven om alle actuele elementen te ontwikkelen die betrekking hebben op zijn persoonlijke situatie.

In lijn met de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient dan ook te worden besloten dat de gemachtigde het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Verwerende partij schendt aldus de hoorplicht in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel door pas op 7.02.2023, in casu, een jaar en drie maanden na het vragen naar de situatie van verzoeker, over te gaan tot het afleveren van de beslissing tot intrekking.

De beslissing is niet gebaseerd op de juiste feitelijke gegevens waardoor ze onjuist is gemotiveerd. De motiveringsplicht is derhalve geschonden (zie supra).

De beslissing dient ook om bovenvermelde redenen te worden vernietigd.

Derde onderdeel,

5.

In toepassing van de artikels 21 en 23 Vreemdelingenwet moet de beslissing rekening houden met het bestaan van banden met het land van oorsprong van verzoeker, zijn leeftijd en met de gevolgen voor verzoeker en zijn familieleden; er is een belangenafweging nodig; een individueel onderzoek is nodig.

Daarnaast blijkt uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof dat er rekening gehouden moet worden met de gezondheidstoestand van betrokkene (art. 23 Vreemdelingenwet juncto art. 74/13 (GwH nr. 112/2019, B.32.1-B.33).

Bij de beoordeling van artikel 8 EVRM houdt de gemachtigde op geen enkele manier rekening met de gezondheidstoestand van verzoeker en zijn gebrek aan strafrechtelijke verantwoordelijkheid.

Nochtans is verzoeker, hebbende een psychotische stoornis, kwetsbaarder dan een gemiddelde persoon. Verzoeker is ernstig psychisch ziek.

Zijn gezondheidstoestand is conform de rechtspraak van het EHRM een belangrijke factor is in het kader van de belangenafweging op basis van artikel 8 EVRM (EHRM, SAVRAN t. Denemarken, nr. 57467/15, 7.12.2021).

Door deze niet mee op te nemen in de belangenafweging schendt gemachtigde artikel 8 EVRM alsook artikel 23 Vreemdelingenwet.

Verder houdt de beslissing op geen enkel moment rekening met de jonge leeftijd van verzoeker.

De bestreden beslissing bevat daarnaast geen enkele overweging over de gezondheidstoestand zelf van verzoeker.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing een schending vormt van artikel 3 EVRM. Door het verblijf van verzoeker in te trekken, zal verzoeker geen toegang meer hebben tot de noodzakelijke medische zorg in België.

In het kader van zijn internering dient verzoeker in België te verblijven. Verzoeker zal aldus in een situatie terechtkomen waarbij hij geen toegang krijgt tot residentiële voorzieningen omwille van zijn gebrek aan een verblijfsrecht. Dit maakt mogelijks een onmenselijke of vernederende behandeling uit in de zin van artikel 3 EVRM.

Verzoeker wierp dit reeds op en stelde gemachtigde daarvan in kennis (stuk 3).

Toch blijft enige overweging op dit punt uit in de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing schendt artikel 23 Vreemdelingenwet juncto artikel 74/13 Vreemdelingenwet, alsook de artikelen 3 en 8 EVRM.

*De bestreden beslissing schendt tevens de zorgvuldigheidsplicht.
Vierde onderdeel,*

6.

Verwerende partij stelt dat zij verschillende stukken niet heeft ontvangen.

Nochtans heeft verzoeker deze allen aangetekend overgemaakt aan de gemeente en per mail aan verwerende partij.

Verzoeker voegt het bewijs daarvan bij huidig verzoekschrift (stuk 4).

Verzoeker had uitdrukkelijk gesteld "De overtuigingsstukken worden u, gelet op hun grootte, in aparté e-mails bezorgd." En "Mocht het één of ander u niet goed bereiken, gelieve ons te contacteren".

Gemachtigde had verzoeker dan ook rechtstreeks kunnen contacteren, des te meer omdat er nadien nog verschillende malen rechtstreeks contact is geweest.

Verwerende partij heeft dan ook nagelaten allé stukken te beoordelen waardoor de zorgvuldigheidsplicht is geschonden.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

3.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “*uiteenzetting van feiten en middelen*” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, doch zet niet uiteen op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing wordt geschonden. In zoverre is het middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert, met verwijzing naar artikel 21 van de Vreemdelingenwet, dat aan het verblijfsrecht van verzoeker een einde moet worden gesteld omwille van redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Verweerder motiveert vooreerst dat verzoeker, *quasi* onmiddellijk na zijn aankomst in België, werd aangehouden omwille van strafbare feiten gepleegd ten nadele van de referentiepersoon, zijn moeder. Op 22 november 2021 wordt verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank tot een gevangenisstraf van twaalf maanden met uitstel. Verweerder bemerkt dat verzoeker die dag terug in vrijheid werd gesteld. Echter wordt verzoeker op 12 januari 2022 opnieuw aangehouden wegens strafbare feiten gepleegd ten aanzien van zijn moeder en zijn zus. Verweerder motiveert tenslotte dat jegens verzoeker op 29 november 2022 de internering in de Inrichting tot Bescherming van de Maatschappij van Turnhout werd bevolen. Op heden zit verzoeker nog steeds in de cel. Verweerder motiveert vervolgens uitvoerig omtrent de stukken die hij van verzoeker heeft ontvangen in het kader van het onderzoek dat is opgestart naar een mogelijke beëindiging van de verblijfsmachtiging.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Verzoeker voert tevens de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 21 van de Vreemdelingenwet, hetgeen bepaalt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

Artikel 23 van de Vreemdelingenwet luidt verder:

“§1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

De begrippen ‘openbare orde’ en ‘nationale veiligheid’ werden nader toegelicht in de voorbereidende werken, waarbij werd benadrukt dat de begrippen “rechtstreeks uit de richtlijnen” werden gehaald: “Zo geven sommige richtlijnen inzake legale migratie in hun preambule aan dat het begrip “openbare orde” de veroordeling wegens het plegen van een ernstig misdrijf kan omvatten en dat de begrippen “openbare orde” en “binnenlandse veiligheid” tevens gevallen omvatten van behoren tot of steun verlenen aan een vereniging die het terrorisme steunt of ook nog het feit extremistische doelstellingen te huldigen of te hebben gehuldigd (14e overweging, van richtlijn 2003/86/EG; 8e overweging van richtlijn 2003/109/EG; 36e overweging van richtlijn 2016/801/EU)”.

Tevens wordt het belang van de rechtspraak van het Hof van Justitie in deze benadrukt. Zo kan gelezen worden dat “Uit zijn rechtspraak blijkt dat “[...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen [...]”. Maar “[...] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie”.

Het begrip ‘openbare orde’ veronderstelt volgens de wetgever “hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)” (cf. Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp.19-20).

De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen “redenen van openbare orde”, “ernstige redenen van openbare orde” en “dwingende redenen van openbare orde” en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid. Opnieuw benadrukt de wetgever dat de begrippen afkomstig zijn uit “Europese akten” en dat de begrippen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten worden geïnterpreteerd.

Voor wat betreft het begrip “ernstige redenen van openbare orde”, wordt dit door de wetgever omschreven als de vertaling van “het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen” dan gewone redenen van openbare orde. De wetgever benadrukte voorts dat wanneer de overheid overweegt een einde te maken aan het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, zij “geval per geval, [moet] nagaan of de bedreiging die de betrokkene vertegenwoordigt wel voldoende ernstig is om dat te doen, gelet op zijn verblijfsstatus. Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen. Verscheidene

factoren kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de modus operandi, enzovoort. Zo kan, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, het begrip “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H.T., 24 juni 2015, C- 373/13, ECLI:EU:C:2015:413), de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrest Calfa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en Oliveri, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzhev, 17 november 2011, C-434/10, EU:C:2011:750), dekken.”

De wetgever benadrukte wel “dat zelfs bij dergelijke feiten de bevoegde overheid elke situatie in zijn geheel moet onderzoeken, zodat er niet automatisch een einde aan het verblijf kan worden gemaakt om “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. Het kan immers voorkomen dat de omstandigheden van de zaak niet de graad van ernst hebben die vereist is om als zodanig te worden gekwalificeerd. In het licht van de bovenvermelde arresten kunnen daarentegen de feiten die toelaten te besluiten tot het bestaan van “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” ook heel goed vallen, in bijzonder ernstige omstandigheden, onder het begrip “dwingende redenen van nationale veiligheid”. Het feit bijvoorbeeld een persoon toevallig of bij een passionele misdaad te hebben gedood, zal niet op dezelfde manier worden bekeken als een moord die perfect georkestreerd is of in bende is gepleegd of deel uitmaakt van een serie moorden. Zo zal ook het bezit van drugs voor persoonlijk gebruik een heel ander karakter hebben dan het vervoeren van drugs in het kader van een georganiseerde drugshandel in een stad of op internationale schaal.” (cf. Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 22-25).

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert (cf. HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval. In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht.

Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (cf. HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28). Het komt de minister toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (cf. HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (cf. HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in voorliggende zaak aan de bevoegde minister, om in elk afzonderlijk geval te oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare

orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De minister moet derhalve haar besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij weze opgemerkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (cf. HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (cf. EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, §63).

Verzoeker bekritiseert dat er in de bestreden beslissing onvoldoende rekening wordt gehouden met de elementen vermeld in artikel 23 van de Vreemdelingenwet, namelijk de aard en de ernst van de uitgesproken sancties, de context van de feiten en de graad van verantwoordelijkheid.

Verzoeker ontkent niet dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan ernstige feiten ten opzichte van zijn moeder, waarvoor hij strafrechtelijk werd veroordeeld. Waar verzoeker zich na zijn eerste veroordeling opnieuw schuldig heeft gemaakt aan ernstige feiten ten opzichte van zijn moeder en zijn zus, wijst hij echter op de stukken van de gerechtsdeskundige waaruit blijkt dat hij de feiten heeft gepleegd in een staat van psychose. Verzoeker stelt dat er sprake is van een psychotische pathologie waarbij hij geen controle heeft over zijn daden. De misdrijven kunnen volgens verzoeker dan ook niet aan hem toegerekend worden. Net daarom wordt hem geen effectieve straf opgelegd maar wordt de internering bevolen. Verzoeker draagt geen strafrechtelijke verantwoordelijkheid voor zijn daden. Volgens hem wordt met deze elementen onvoldoende rekening gehouden.

Aangaande de psychotische problematiek van verzoeker wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“In het verslag van forensisch psychiater en gerechtsdeskundige dr. (...) dd. juni 2021 lezen wij dat betrokkene zou handelen onder aanwezigheid van psychotische pathologie en dat dit zo adequaat mogelijk most worden behandeld. (...)

Er wordt via de voorgelegde stukken aangegeven dat betrokkene vanaf mei/juni 2021 tot zijn vrijlating in november 2021 blijkbaar de goede weg lijkt op te gaan, maar dan zeer snel na zijn vrijlating opnieuw gewelddadige feiten pleegt. In het psychologisch onderzoek dd. 12/03/2022 leest onze dienst dat betrokkene medicatie kreeg voorgeschreven, dixit de gevangenispsychiater in juni 2021: “naar mijn gevoel zijn de feiten tegen de moeder gebeurd onder psychose van S. (...) psychose, die nu volledig is gaan liggen met de ingestelde medicatie. S. (...) is onherkenbaar verbeterd sedert zijn binnenkomen in Oudenaarde.” Echter, betrokkene werd kort na zijn invrijheidsstelling opgenomen in het PAAZ te Ronse. ‘Volgens zijn moeder moest hij anti-psychotische medicatie nemen maar hij nam deze niet consequent in.’ Ook in het uitgebreide voorverslag wordt hiernaar verwezen en in het psychologisch onderzoek dd. maart 2022 lezen we dit: “Betrokkene laat dus een gebrekkig probleembesef en ziekte-inzicht zien. Hij vindt zelf niet deze medicatie nodig te hebben. Uit dossierinfo blijkt ook dat hij medicatie-ontrouw is.” Hier wordt ook verwezen naar het pv. OU.43.L1/xxx waarin het volgende wordt genoteerd dat “hij zijn medicatie nauwelijks neemt. Hij neemt deze soms niet 10 dagen niet en op de 10de dag neemt hij alle 10 de pillen ineens”.

In het verslag van het psychologisch onderzoek wordt verwezen naar het advies van een forensisch residentiële setting van medium security niveau. Het vonnis tot plaatsing in de IBM dd. 29/11/2022 bevat ook nog de volgende informatie. “De gerechtsdeskundige geeft aan dat er sprake is van een psychotische stoornis en middelenmisbruik. Hij adviseert een behandeling in een forensisch residentiële setting op medium security niveau. [...] De directeur geeft in het schriftelijk advies aan dat betrokkene geen ziekte-inzicht heeft en de medicatie weigert waardoor een herval in gelijkaardige feiten in de toekomst quasi zeker is.” Betrokkene werd -op basis van de laatste info- aldus toegewezen aan de IBM, zijnde de psychiatrische afdeling van de gevangenis van Turnhout. Op 29/11/2022 ontvangt onze dienst een mail van de gemeente waarin wij in de mail lezen: “betrokkene is in het ziekenhuis en heeft een nieuwe verblijfskaart nodig”. Als bijlage aan deze mail zit het betekende hoorrecht dd. 16/11/2021. Er werden geen andere stukken voorgelegd omtrent de vermeende ziekenhuisopname. Wij lezen in de dossierstukken dat betrokkene blijkbaar reeds een zelfmoordpoging ondernam maar het is voor onze dienst onduidelijk indien dit gecorreleerd is aan de vernoemde ziekenhuisopname.”

In de bestreden beslissing wordt duidelijk verwezen naar de internering die op 29 november 2022 werd gelast door de Strafvuotoeringsrechtbank te Gent. Verweerder motiveert immers uitdrukkelijk dat hij het vonnis tot plaatsing in de IBM van Turnhout heeft ontvangen op 20 december 2022. Dit stuk bevindt zich in het administratief dossier. In dit vonnis oordeelt de Strafvuotoeringsrechtbank het volgende: *“De gerechtsdeskundige geeft aan dat er sprake is van een psychotische stoornis en middelenmisbruik. Hij adviseert een behandeling in een forensisch residentiële setting op medium security niveau. (...) De directeur geeft in het schriftelijk advies aan dat betrokkene geen ziekte-inzicht heeft en de medicatie weigert waardoor een herval in gelijkaardige feiten in de toekomst quasi zeker is. Gezien er niet voorzien is in reclassering en het risico op nieuwe feiten wordt weerhouden, beveelt de rechtbank de plaatsing in een IBM”*.

Het betoog van verzoeker komt erop neer dat hij niet als een gevaar voor de openbare orde kan worden aanzien omdat hij zelf niet verantwoordelijk is voor zijn daden. De strafbare feiten zijn niet aan hem toerekenbaar. Verzoeker kan hierin niet worden gevolgd. Artikel 21 van de Vreemdelingenwet heeft op zich geen uitstaans met de vraag of verzoeker al dan niet strafrechtelijk verantwoordelijk kan worden gesteld voor zijn daden. In het kader van deze bepaling is het enkel van belang of verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat verweerder, op grond van de eerdere veroordeling van verzoeker en diens internering wegens dezelfde feiten, ten onrechte heeft geoordeeld dat hij een gevaar voor de openbare orde uitmaakt. Het feit dat verzoeker onder een psychose heeft gehandeld en de internering inmiddels is bevolen, doet op zich geen afbreuk aan het feit dat hij omwille van de ernst van de gepleegde feiten weldegelijk een gevaar voor de openbare orde vormt.

Verder bekritiseert verzoeker dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de context van de situatie. Hij duidt op zijn moeilijke en traumatische jeugd, het feit dat hij reeds een zelfmoordpoging heeft ondernomen en het feit dat er geen correcte omkadering voor zijn ziektebeeld voorhanden is. Zijn herval, namelijk het opnieuw plegen van ernstige strafbare feiten, wordt veroorzaakt door een gebrek aan de juiste medische en psychiatrische begeleiding.

De Raad stelt vast dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt, ook deze elementen in rekening worden gebracht bij de beoordeling van zijn verblijfsituatie:

“De motivatiebrief van de advocaat geeft aan dat betrokkene meerdere keren in aanmerking is gekomen met de politie omdat hij “in zeer moeilijke omstandigheden is opgegroeid. Zijn leven in Iran was zwaar, waardoor zijn verhuis naar België alles behalve eenvoudig was voor hem en de nodige mentale uitdagingen met zich meebracht”. Erna wordt ingegaan op zijn jeugd en leven in zware omstandigheden in Iran, de conflicten in het gezin, de moeilijke band met zijn vader en de cultuurschock toen hij in België aankwam. Verder geeft men hierin aan dat hij dd. maart/april 2021 “duidelijk schuldbesef toonde en dat hij rond juni 2021 medicatie nam en dat hij werd bijgestaan door een psycholoog. In het verslag van forensisch psychiater en gerechtsdeskundige dr. (...) dd. juni 2021 lezen wij dat betrokkene zou handelen onder aanwezigheid van psychotische pathologie en dat dit zo adequaat mogelijk most worden behandeld.

(...)

Wij lezen in de dossierstukken dat betrokkene blijkbaar reeds een zelfmoordpoging ondernam maar het is voor onze dienst onduidelijk indien dit gecorreleerd is aan de vernoemde ziekenhuisopname.

(...)

In het verslag van het psychologisch onderzoek wordt verwezen naar het advies van een forensisch residentiële setting van medium security niveau. Het vonnis tot plaatsing in de IBM dd. 29/11/2022 bevat ook nog de volgende informatie. “De gerechtsdeskundige geeft aan dat er sprake is van een psychotische stoornis en middelenmisbruik. Hij adviseert een behandeling in een forensisch residentiële setting op medium security niveau. [...] De directeur geeft in het schriftelijk advies aan dat betrokkene geen ziekte-inzicht heeft en de medicatie weigert waardoor een herval in gelijkaardige feiten in de toekomst quasi zeker is.” Betrokkene werd -op basis van de laatste info- aldus toegewezen aan de IBM, zijnde de psychiatrische afdeling van de gevangenis van Turnhout. Op 29/11/2022 ontvangt onze dienst een mail van de gemeente waarin wij in de mail lezen: “betrokkene is in het ziekenhuis en heeft een nieuwe verblijfskaart nodig”. Als bijlage aan deze mail zit het betekende hoorrecht dd. 16/11/2021. Er werden geen andere stukken voorgelegd omtrent de vermeende ziekenhuisopname. Wij lezen in de dossierstukken dat

betrokkene blijkbaar reeds een zelfmoordpoging ondernam maar het is voor onze dienst onduidelijk indien dit gecorreleerd is aan de vernoemde ziekenhuisopname.

Onze dienst werd gecontacteerd met de vraag of betrokkene nog effectief verblijfsrecht heeft en waarom hij niet over zijn A-kaart beschikt. In principe heeft betrokkene al die tijd verblijfsrecht gehad, hij kwam immers naar België met een D-visum. Op basis van de info uit het dossier blijkt dat betrokkene zijn A-kaart nooit kon ontvangen omdat hij op dat moment al in hechtenis zat. Op basis van een stuk in het dossier concluderen wij dat betrokkene blijkbaar niet wordt toegelaten tot deze forensisch residentiële setting in medium security Instellingen omdat het onderzoek of zijn verblijfsmachtiging al dan niet wordt beëindigd, nog loopt. Onze dienst oordeelt niet dat betrokkene als individu helemaal geen recht mag hebben op adequate ondersteuning en begeleiding. Het feit dat betrokkene op dit moment blijkbaar niet kan worden opgenomen in de aangegeven medium security instellingen staat volgens onze dienst los van onze verantwoordelijkheid om de verblijfsmachtigingen van vreemdelingen al dan niet te beëindigen op basis van openbare orde of nationale veiligheid. Onze dienst is enkel gemachtigd om te oordelen indien wij cf. art 21 de verblijfsmachtiging van vreemdelingen op basis van openbare orde beëindigen. Dit is hier wel degelijk het geval. De Dienst Vreemdelingenzaken is niet bevoegd om betrokkene 'adequate hulp te verlenen' of betrokkene toe te laten tot deze aangegeven medium security instellingen."

Verzoeker stelt dat deze elementen wel worden benoemd maar niet correct worden beoordeeld. Voor wat betreft het advies om verzoeker te laten behandelen in een forensisch residentiële setting van medium security niveau, bekritiseert verzoeker meer bepaald dat verweerder verantwoordelijk is voor het uitblijven van elke communicatie omtrent zijn verblijfsstatuut. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat geen enkele forensisch residentiële setting van medium security niveau bereid is om verzoeker op te nemen omdat hij niet over een permanent verblijfsrecht in België zou beschikken. Verzoeker voert aan dat hij verweerder meermaals contacteerde om hierover zijn standpunt te geven, doch hij verwijt verweerder hieraan geen gehoor te hebben gegeven.

De Raad merkt in eerste instantie op dat verweerder moet worden gevolgd waar hij in de bestreden beslissing motiveert dat verzoeker in principe steeds een verblijfsrecht heeft gehad aangezien hij naar België kwam met een visum type D. Nog daargelaten de vraag of van verweerder rechtmatig kan worden verwacht dit schriftelijk te bevestigen aan verzoeker in het kader van de toelating tot een forensisch residentiële setting van medium security niveau, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker niet werd toegelaten tot een dergelijke behandeling omdat er een onderzoek liep naar de eventuele beëindiging van zijn verblijfsrecht. Het is in dat opzicht dat men stelt dat verzoeker niet over een permanent verblijfsrecht zou beschikken en dus niet kan worden toegelaten tot een forensisch residentiële setting van medium security niveau. Zoals verzoeker zelf stelt, kan verweerder uiteraard niet verantwoordelijk worden gehouden voor het feit dat dit de zienswijze is van de medische instellingen. Het gaat echter niet op te stellen dat door het stilzwijgen van verweerder verzoeker effectief elke toegang tot de juiste en noodzakelijke medische zorg werd ontzegd. Immers ziet de Raad niet in op welke wijze het uitdrukkelijke standpunt van verweerder in deze ervoor zouden hebben gezorgd dat verzoeker wel zou worden toegelaten tot een forensisch residentiële setting van medium security niveau. Het feit dat er een onderzoek liep naar de eventuele beëindiging van verzoekers verblijfsmachtiging, blijft onveranderd.

Waar verzoeker betoogt dat het feit dat hij zijn medicatie niet correct inneemt, te wijten is aan het feit dat hij geen adequate behandeling krijgt, stelt de Raad vast dat verzoeker kritiek uiteenzet ten aanzien van een overtollig motief. Kritiek die is gericht tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing, kan niet tot de nietigverklaring van deze beslissing leiden.

Verzoeker betoogt vervolgens dat, in tegenstelling tot hetgeen in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, hij weldegelijk de wil heeft om zich te laten behandelen in de juiste context van een forensisch residentiële setting van medium security niveau. Het feit dat hij is hervallen in het plegen van nieuwe feiten, wil niet zeggen dat hij zich niet zou willen laten behandelen. Zijn herval is volgens verzoeker enkel te wijten aan het feit dat hij nog niet de juiste behandeling heeft ontvangen.

In de bestreden beslissing wordt, op basis van de objectieve rapporten van een deskundige, uitdrukkelijk gemotiveerd dat verzoeker onvoldoende aantoont dat hij zelf zijn leven wenst te beteren. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor om op basis van het gegeven dat verzoeker na zijn eerste veroordeling de nodige hulp en begeleiding kreeg maar toch besloot zijn medicatie niet consequent in te nemen en als gevolg opnieuw ernstige en gelijkaardige feiten te plegen, te concluderen dat verzoeker niet de intentie heeft om zijn aandoening te laten behandelen. Het feit dat verzoeker een andere mening is toegedaan,

doet hier geen afbreuk aan. In wezen geeft hij hiermee louter een eigen versie van of verklaring voor de feiten weer, zodat hij in wezen zijn beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Tenslotte betwist verzoeker dat hij actueel en *ex nunc* nog een gevaar voor de openbare orde vormt. De feiten waarvoor verzoeker werd geïnterneerd, hebben zich meer dan een jaar geleden voorgedaan. Verzoeker betoogt dat hij op heden geen problematisch gedrag meer stelt, dat hij zich laat behandelen door de zorgpsychiater van de gevangenis en zijn medicatie correct inneemt.

De Raad bemerkt dat verzoeker in zijn betoog te kort door de bocht gaat. Hij verblijft op heden immers nog steeds in de gevangenis en de internering werd bevolen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat *“het gevaar wordt als groot tot zeer groot ingeschat dat betrokkene opnieuw soortgelijke misdrijven pleegt”*. Aldus wordt door de gerechtsdeskundigen objectief vastgesteld dat de kans op herval ‘groot tot zeer groot’ is. Verzoeker brengt geen bewijzen bij waaruit blijkt dat dit op heden niet meer het geval zou zijn. Het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde, blijkt bovendien enkel en alleen al uit het feit dat verzoeker nog steeds geïnterneerd is. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat hij geen actueel gevaar voor de openbare orde zou zijn.

In een tweede middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van het hoorrecht. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van het hoorrecht naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert.

Verzoeker meent dat het hoorrecht is geschonden omdat hij op 16 november 2021 een vragenlijst heeft ontvangen en de bestreden beslissing uiteindelijk pas op 7 februari 2023, één jaar en drie maanden later, wordt genomen. Verzoeker acht de termijn die is verstreken sinds hij is gehoord onredelijk lang en is van oordeel dat verweerder hem opnieuw had moeten horen voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing.

Er moet worden vastgesteld dat artikel 21 van de Vreemdelingenwet noch artikel 23 van de Vreemdelingenwet een termijn bepalen waarbinnen de beslissing tot beëindiging van verblijf moet worden genomen. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat verweerder een concrete reden moet hebben om één jaar en drie maanden te wachten met het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien dateren de meest recente stukken, onder andere het vonnis waarbij verzoeker wordt geïnterneerd, van 29 november 2022. De bestreden beslissing werd ongeveer twee maanden later, op 7 februari 2023, genomen. Verzoekers kritiek dat de bestreden beslissing onredelijk lang na het ontvangen van de pertinente informatie werd genomen, is niet ernstig.

Daarnaast ziet de Raad niet in welk belang verzoeker bij zijn kritiek heeft, nu hij geen concrete elementen aanvoert waaruit blijkt dat zijn situatie in de tussentijd zodanig is veranderd dat de informatie die aan verweerder werd overgemaakt in het kader van het onderzoek intussen gedateerd is. Verzoeker stelt dat

hij had kunnen aanvoeren dat er zich in de afgelopen periode geen nieuwe incidenten meer hebben voorgedaan, dat hij zich laat opvolgen door de zorgpsychiater van de gevangenis en dat hij zijn medicatie correct neemt. Verzoeker besluit dat zijn situatie intussen verder is geëvolueerd. Zoals hierboven echter reeds is gesteld, brengt verzoeker geen objectieve bewijsstukken bij waaruit effectief blijkt dat hij in behandeling is bij een psychiater, dat hij zijn medicatie correct neemt of dat hij geen gevaar meer zou betekenen voor de openbare orde. Verzoeker toont niet aan dat, zou hij een tweede keer zijn gehoord, hij elementen had kunnen aanvoeren die ervoor zouden hebben gezorgd dat de besluitvormingsprocedure *in casu* een andere uitkomst kende. Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

Verzoeker voert ook de schending van artikel 8 van het EVRM aan. Deze bepaling luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker voert aan dat zijn gezondheidstoestand een belangrijke factor is in het kader van artikel 8 van het EVRM. Hij meent dat hiermee op geen enkele manier rekening werd gehouden.

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM, wordt de gezondheidstoestand van een persoon aanzien als een aspect van diens privéleven (cf. EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 51; zie ook EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, §123). Ook iemands mentale gezondheid moet worden beschouwd als een cruciaal onderdeel van het privéleven, geassocieerd met het aspect van morele integriteit. Het behoud van mentale stabiliteit is volgens het EHRM in die context een onontbeerlijke voorwaarde voor het effectieve genot van het recht op eerbiediging van het privéleven (cf. EHRM 23 april 2015, Khan/Duitsland, §35).

Er dient echter aan te worden herinnerd dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), §115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, §27). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (cf. EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), §355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

In casu betreft het een situatie van beëindiging van de verblijfsmachtiging. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is in het privéleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit).

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privéleven (cf. EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, §52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, §62). Dit wordt onderzocht aan de hand van ‘*fair balance*’-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), §113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), §76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privéleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het

EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (cf. EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, §66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (cf. EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, §62).

In voorkomend geval wordt de bestreden beslissing genomen krachtens de wet van 15 december 1980, waarvan de bepalingen dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na. De inmenging in het privéleven van verzoeker is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden beoogd in vornoemd artikel 8, alinea 2 van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (cf. EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, §52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), §113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, §62).

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat er geen rekening werd gehouden met zijn gezondheidstoestand. Er wordt immers meermaals en op uitvoerige wijze verwezen naar en geciteerd uit de verschillende medische stukken die voorliggen. Verweerder betwist niet dat verzoeker aan een psychotische pathologie lijdt, noch dat hij hiervoor moet worden behandeld in een forensisch residentiële setting van medium security niveau. Bovendien merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt nu de intrekking van het verblijfsrecht gebeurde zonder afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar verzoeker aanvoert dat er geen rekening wordt gehouden met zijn jonge leeftijd, bemerkt de Raad dat in de bestreden beslissing wel wordt gemotiveerd dat verzoeker in 2021 reeds op achttienjarige leeftijd werd opgesloten in de gevangenis. Ook wordt duidelijk aangegeven dat verzoeker geboren is in 2003. Verzoeker kan aldus niet ernstig voorhouden dat met zijn leeftijd geen rekening werd gehouden. Meer nog, verweerder acht het feit dat hij reeds op achttienjarige leeftijd in de gevangenis belandde immers pertinent om te besluiten dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing daarnaast ook een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM. De Raad bemerkt dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij in het land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met minstens een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

De bestreden beslissing heeft volgens verzoeker tot gevolg dat hij geen toegang meer zal hebben tot de noodzakelijke medische zorg in België, hetgeen ‘mogelijks’ een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 van het EVRM. Met een dergelijk algemeen betoog slaagt verzoeker er geenszins in een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Hij brengt geen enkel begin van bewijs bij waaruit blijkt dat hij zal worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen als gevolg van de bestreden beslissing.

Tenslotte voert verzoeker aan dat, waar de bestreden beslissing vermeldt dat niet alle stukken werden ontvangen, hij alle nuttige stukken heeft overgemaakt aan verweerder. Indien er stukken ontbraken, had verweerder verzoeker rechtstreeks moeten contacteren om deze stukken op te vragen. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing het volgende vermeld:

“In mailverkeer in het dossier concluderen wij dat de advocaat bovenstaande stukken zowel naar de gemeente alsook naar onze dienst heeft verstuurd De inventaris van de stukkenbundel van de advocaat dd. 24/11/2021 houdt echter een opsomming in van 25 stukken. De resterende stukken zijn: (...) Onze dienst heeft echter de andere opgesomde stukken niet ontvangen, waardoor wij op 30/01/2022 contact

opnamen met de gemeenteambtenaar of zij de resterende stukken hadden ontvangen en, indien ja, om deze onverwijld aan ons over te maken De gemeente had deze resterende stukken ook niet ontvangen, waarop de gemeenteambtenaar het advocatenkantoor contacteerde met de vraag om hen en ons de ontbrekende stukken over te maken. Deze stukken werden tot op heden echter niet meer voorgelegd."

Aldus blijkt duidelijk dat verzoeker op de hoogte werd gebracht van het feit dat niet alle stukken tot bij verweerder zijn geraakt. Deze stukken bevinden zich niet in het administratief dossier en werden nadien ook via de gemeente opgevraagd. Het kan verweerder niet worden verweten met deze stukken geen rekening te hebben gehouden, indien verzoeker zelf nalaat de stukken alsnog over te maken. Hij was er immers van op de hoogte dat verweerder bepaalde stukken niet heeft ontvangen.

Concluderend kan worden gesteld dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat verweerder met miskenning van de hem toebedeelde bevoegdheid heeft besloten tot intrekking van zijn verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 21 van de Vreemdelingenwet.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend drieëntwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN